

Bojím se, že přijedu do Ústí nad Labem

Rozhovor s Lenkou Novotnou, odbornou pracovnící NIPOS-ARTAMA, ještě před tím než začala směřovat z Prahy do Ústí

Proč není Náchod a je Ústí?

Město Náchod pořád je a v něm stále probíhá přehlídka Náchodská Prima sezóna. Co se týká přesunu celostátní přehlídky studentských divadelních souborů, k tomu došlo hlavně z důvodu neshod a nesouladu. NPS vznikla s nádherným záměrem propojit všechny možné druhy umění, kterými se studenti zabývají – od fotografování,

psaní prózy a poezie až po studentské kapely a divadelní soubory. Myšlenka, aby se všichni navzájem viděli a slyšeli a hlavně setkali, je báječná, bohužel ta setkání se nekonala. Lidi se míjeli a nepotkávali. Když hrálo divadlo, souběžně hrála kapela a do toho se na jiném místě v Náchodě promítaly nejzajímavější fotografie z fotografické sekce, ale... Divadla také vyčnívala tím, že o inscenacích probíhaly diskuse s účastníky, na které chodilo každým rokem čím dál víc lidí. Také divadelních souborů jezdilo na celostátní přehlídce minimálně čtrnáct (tolik je krajských přehlídek) až jsme se do Náchoda zkrátka nevešli. A nemluví o tom, že jsme měli vyjít vstříc místním školám a hlavně prvnímu stupni s nabídkou inscenací, což se u celostátní přehlídky tohoto typu přece nedá ovlivnit. A ještě mě napadá ranní hraní od osmi, to by se asi nikomu nechtělo...

V čem je tedy Mladá scéna v Ústí nad Orlicí lepší?

Ještě zatím nevím, v čem je lepší a jestli se to dá vůbec takhle říct, určitě je a bude jiná... Nová místem, divadlem, atmosférou, lidmi, přístupem. Hraje se až odpoledne. Dopoledne probíhají semináře, jeden také pro pedagogy, tzv. odpočinkový se zahraniční lektorkou (ze Slovenska :-))

Co všechno jsi musela zajistit, aby se přehlídka vůbec uskutečnila?

Nejdůležitější je najít si dobrého partnera v místě, což se zdá, se podařilo. Lenka Janyšová a celé o.s. Malá scéna jsou neskutečně zapálení pro věc, to je hrozně důležité, dokonce také Lenky manžel Mirek Janyš... To je zásadní věc – nadchnout město, školu, rodinu... Pak už se jen komunikuje se soubory, lektory, seminaristy, studenty, vedoucími a vše se neustále mění, přehazuje, posouvá a motá... až přehlídka najednou je. A pak je najednou po ní.

Na co se nejvíc těšíš a čeho se nejvíc bojíš?

Bojím se, že nikdo nepřijede a budu v Ústí sama, že zaspím první den přehlídky, zahájení nebo celou akci, že někteří přijedou do Ústí nad Labem nebo já že přijedu do Ústí nad Labem! Nejvíc se těším na všechny ty lidi nahoře na kopci a na japonského tanečníka butó - Ken Mai

Odkud směřuješ a kam?

Od utkvělé představy, že život je jeden z nejkrásnějších, ke skutečnosti, že život je jeden z nejtěžších. Nebo obráceně? Tak z Kladna do Záporna – do Prahy... snažím se stále směřovat do lesa.

-jas + bez-

preDRED Náchod: Krátký proces s Jelizavetou Bim Bam Bum

Děláme i ujetější divadlo

**Krátký rozhovor se Štěpánem Macurou,
režisérem souboru preDRED**

Jak vznikl soubor preDRED?

Je to pokračování DREDu, který funguje už deset let. Tohle jsou hlavně gymnazisti, scházíme se ve škole, ale máme i alternativnější sekci, která dělá ujetější divadlo.

Jak vzniklo tohle přestavení?

Nejdřív jsme dali do kupy texty, (Charms, Morgenstern, Kafka...), vybrali z nich ty správné kousky a pak jsme hledali, co jeviště snese a co už ne. Pak se prostě zkoušelo. To jak jsou texty realizovány na jevišti je věc souboru, na tom se podílel každý. Text jsem poskládal já, ale výsledný tvar je dílem všech patnácti členů souboru.

A co na to soubor? Jak se vám dneska hrálo?

Skvěle. Výborně. Vůbec jsme nebyli nervózní, jak býváme obvykle, tak bylo dobré publikum, reagovalo. Skvělý výkon bicích.

Po kolikáté jste to hráli?

Čtyřikrát, nemáme kde.

Co byste chtěli vzkázat divákům?

Volte číslo 33 (hahaha). Doufáme, že se s nimi zase setkáme na začátku srpna v Hronově (hahaha). Jasně, to by bylo super.

Odkud jdete a kam kráčíte?

Od nuly ke hvězdám.

T.R.S.

Z DISKUSE

Vážení! První den přehlídky je úspěšně minulostí a Ústí nad Orlicí zvládá nápor divadelníků ze všech koutů republiky s grácií, lehkostí a šumem ne nepodobným šumu lesů v okolních kopcích. Otevřená náruč Mladé scény 2009 nás srdečně a pevně sevřela v mohutném objetí a nyní se poprvé hlásíme s čerstvými a jedinečnými informacemi z diskuse. Rádi bychom to podstatné nyní shrnuli.

Lektorský sbor nezklamal a zúčastnil se v plné sestavě. Diskutéři nezklamali a zúčastněně reagovali na prosby a úpěnlivé žádosti vedoucích diskuse. Soubory jež se zúčastnily snad toto ocení.

Dojmy, aneb co jen tak vypadlo

Hodně jmen, dveře, koláž, porod, kabaret, živá muzika, experiment, nonsens, dada, želva, absurdita, rum

Co diváka oslovilo kladně

Hezky zpívali a hráli, blues, barevné ladění, šero, dveře byly nejen dveře, davové scény, poezie se mi líbila, propojení, fungovalo to s příběhem, líbily se mi lyrickéjší pasáže – peří, dveře – stínohra

Nad čím se divák zarazil a řekl

Úseky autorů mi občas přišly nelogicky uspořádané, poezie převažovala nad sdělením – básně precizně postavené, ale téma to potlačilo, emoce mi zůstaly skryté, poezie s příběhem mi naopak přišla vyvážená, verše mi nepřišly přednější, nejdřív to bylo monotónní, ale pak se to rozjelo. Už na začátku to bylo nastolené – jeden proti všem, poezie pak pro mě byla silnější a příběh mě spíš brzdil, s dramaturgickým výběrem jsem měl trochu problém, vybral bych jiné texty od Charmse, spadlo to a zase najíždělo znova, některé vtipy se opakovaly... Na začátku byl rámec kabaretu, ale neskončilo to jako kabaret, mášlo mě nedodržování pohlaví postav – chaos ve figurách, bezpohlavnost patří k odcizení člověka, bylo to nedokončené.

CO VY NA TO?

Dítě: Moc se mi líbilo, jak soubor pracoval s davovými scénami. To bývá většinou problém, ale preDRED byl precizní. Vše mělo svůj řád a dobře jim to klapalo. Bim Bam Bum, večer bych dal rum!?! ☺

Bezva: Ačkoli mám ráda Charmse, v tomto představení mi neseděl – celkově jsem si jednotlivé obrazy nedokázala spojit.

Jana Machalíková: Příliš velká porce suchého rizota s množstvím podivných přísad.

Lukáš Horáček: Proces... Budiž, ale aranžovaný. To ostatně k Charmsovi patří. Apropos Chachacharms... když si ho čtu, jsem pobaven. Tentokrát jsem zvažoval, jestli vejít na tržiště. Třeba tam někomu darovali šálu. Snad jen jednu. Opakování už mě dnes ubilo.

Pes: Pěkná „blbost“ (v dobrém slova smyslu ☺). Zaujali diváka a nepustili jeho pozornost. Na jevišti vznikalo neuvěřitelné množství davových a jaksi zážitkových scén. Celou dobu jsem čekala na rozuzlení, které ovšem nepřišlo. A to je dobře, protože jen tak zůstane „blbost blbostí“.

Eva Brhelová: Až v průběhu sledování dění na jevišti si uvědomuji spojitosti s díly Kafky, poznávám Charmse, Morgensterna. Ačkoli jsme přivítáni v kabaretu, koláž textů a akcí, využívajících nápaditým způsobem pojízdných dveří, je pro mne spíš divadlem poezie, z něhož mi v paměti utkvěly ty obrazy, které mi umožnily sledovat nějakou celistvější situaci – např. epizoda o trojím narození hrdiny nebo závěrečná smrt J.K. Ale kde je Jelízaveta? Kdo je vlastně J.K.? A co na to divák, který nezná citované autory?

DS Bit Jihlava: Rubikon

Kam zmizelo Ho?

Krátký rozhovor s DS Bit Jihlava

Bavila jsem se s Janem, Jendou, Vítkem, Vaškem a Lubošem a to velmi hromadně. Nechávám tedy jejich odpovědi pohromadě.

Co znamená DS Bit? Jak to vzniklo?

To je strašně složité, teda není. My jsme byli soubor Hobit z gymplu, teda tam ještě pořád jsme. Vedl to náš češtinář.

Já Hobit znám. Viděla jsem je.

Kde?

V únoru na Na(ne)čistu.

To byli mladší, to jsou naši nástupci. Třetí generace souboru. A pořád to vede ten samý profesor. Nejmenujte ho... Jmenuje se Zdeněk Krásenský. A vlastně tady Luboš napsal hru. Měli jsme ji hrát právě s Hobitem. To bude dlouhý rozhovor. Monolog.

Fotograf: Můžu se jenom zeptat, s tebou se vede rozhovor?

Se všema. Musíme dát nějakou pózu, opileckou. Luboš, nechtej mě za ruku... Kde jsme to skončili?... U Hobitů. Luboš napsal Rubikon pro Hobita. Jenomže jsme měli nějakou krizi, pár her odmítli hrát. Tohle nás mělo původně hrát asi šest-sedm i s holkama. Celý Hobit. Ale je to moc nebavilo, měly jenom štěky, takže si to neužívaly... Museli jsme nazkoušet něco jiného. Nám klukům bylo líto, že se ta hra nehraje. Jako odnož Hobita jsme *Bit* a hrajeme sami. Museli jsme hodně škrtat. Text vs. improvizace je asi padesát na padesát. Fóry vznikaly na zkouškách, jen občas něco přidáme.

A jak se scházíte, když jste už z gymnázia?

Ted' jsme odmaturovali. Uvidíme jak to ted' bude, když se rozprchneme do různých koutů. Vítek bude v Kladně, já (Luboš) v Brně, budeme asi zkoušet přes webkameru. Byla by škoda toho nechat, snad něco nazkoušíme.

Skládali jste jako malí Rubikovu kostku?

Kdysi mi to někdo vysvětlil, ale složit ji mi trvalo dvacet minut... Mě šlo dobře vyloupávat ty kostičky... Já zas přelepoval barvy... Nikdy jsem nepochopil, jak se tenhle hlavolam dělá.

Vzkaz publiku?

Čau. Byli jste skvělé publikum.

Odkud jdete a kam kráčíte?

Odzadu dopředu se zastávkou na kafe uprostřed.

T.R.S.

CO VY NA TO?

Jana Dolejšová: Rubikon je kostka složená z malých kostek, situací i vzpomínek. Rubikon je hlavolam představení. Jednoduše se promlouvá o tématech člověčích i lidských. Ocenila bych spontánnost a nadhled nad sebou, hrou i divadlem. Pozn.: Po představení ti to spočítám.

Jana Machalíková: Čerstvá Budapešťská pomazánka na právě rozpečené bagetce člověka nezasytí, ale pochutná si.

Lukáš Horáček: Je výborné svobodně si pohrávat s klišé a neřešit, co se nám zrovna řešit nechce. Ne že bych se pořád řezal smíchy, občas jsem uvadal, ale nebyl jsem podveden.

Pes: Měla jsem tu čest strávit s klukama jehlavským včerejší ftypnou noc a můžu potvrdit, že se Vítek alias Felix v kašně opravdu koupal :-). Závidím jim jejich bezprostřednost.

Eva Brhelová: Divadelní road-movie o tom, jak k sobě si dva bratři, Štěpán a Felix, našli cestu skrze cestu do Budapešti. Hrdinou je pro mne spíš Felix, který se cítí být „tím druhým“, a nerozumí tomu. Taky o náhodných šťastných setkáních na cestě (nevyužitá příležitost), o komičnosti neporozumění jazyku národa sousedního státu i o stereotypech vnímání jiných národů – ale hlavně o bratrství a přátelství – s velkým nadhledem, ležérním kamarádkým odstupem. A taky možná o tom, že tomu, kdo se urputně snaží a trápí se, nepomůže ani geniální mistr, kterého na cestě potká. Zaujala mne výborná herecká souhra, přirozenost herců, bezprostřednost hry a jejího zcizování. A taky klučíčí smysl pro humor.

Z DISKUSE

Dojmy, aneb co jen tak vypadlo

Zábava, volant, kašna, prostor, hra, zvláštní příběh, nenávisť k osvětlovači, třídní, besídka, vosto5, hravost, vosto6, energie na jevišti. Bylo vidět, že to dělají, protože chtějí. Vtip, improvizace, retrospektiva, více linií, dokázali zaujmout od první vteřiny představení, vtáhnout do svého humoru od samého začátku, vtip jen tím, že zhasnou a rozsvítí, líbila se mi komunikace s osvětlovačem, práce s prostorem auta, umístění prostoru auta.

Co divák oslovilo kladně

Chtěli bavit sebe i diváka. Berou všechno s nadhledem. Kluci chtěli sdělit problém se snem našich rodičů o nás sdělený hrou. Přišlo mi to laciné, televize, show, jen o zábavě, ne o divákovi něco říct. Road movie – potěšila mě pointa, nenásilnost sdělení. Herectví – přesná charakteristika, vtip, nevadilo mi, když se odbourali. Líbil se mi příběh, očekávala jsem vyústění vztahu k otci. Očekávala jsem víc. Ocenil bych práci s rekvizitou – volant, nejvíce se mi líbilo pověšené zrcátko. Mě se líbilo, že hovořili po slovensky úplně zle. Postava osvětlovače mi fungovala.

Nad čím se divák zarazil a řekl

Nebyla jsem spokojená s postavou otce, nebyl vystavěný, nevýrazný, nebyl definovaný jako postava. Téma ke mně nedošlo, ale měla jsem takový zážitek z kluků, že mi to asi stačí.

Tragaču, Tragaču při ZUŠ V. Ambrose Prostějov: Ženské...

Chlapy? Ty naše milujeme, ostatní respektujeme.

První divadelní den Mladé scény se chýlil ke konci a mně se naskytla skvělá šance po představení Ženské ... od souboru Tragaču, Tragaču při ZUŠ VI. Ambrose Prostějov, se ženskými napsat rozhovor. Bavili jsme se v šatně a já byl sám a jich pět. Mezitím než jsem stihl zapnout diktafon a zeptat se na první otázku, vřít se dav dvou dam, jedna z nich dokonce z Ministerstva kultury, gratulovat k úžasnému výkonu a přišel čas i na vizitku...

Holky, vím o vás, že jste hrály s vaší první inscenací (Tragaču, tragaču) na NPS (Náchodská Prima sezóna), nyní jste odehrály zde, můžete to porovnat?

Atmosféra je dobrá tady i tam, mladí lidé jsou taky tady i tam. Kvůli vzdálenostem je to pochopitelně lepší tady... dobrá atmosféra a určitě musíme pochválit organizaci, protože se o nás krásně starají a připadáme si jako v bavlnce.

Pojďme k představení, jak se vám hrálo?

Divně, po představení se vždy cítíme divně. Pro ženské publikum to je většinou dobré, ale nevíme jestli nás ta mužská část pobere, jaké budou reakce. Takže je vždycky příjemné, když po představení za námi diváci přijdou, zvláště pokud se jedná o paní z Ministerstva kultury, a pochválí to.

A jak to teda máte s chlapama?

Milujeme je, máme je strašně rády. Milujeme ty naše, ostatní respektujeme.

Doufáme, že na tom představení to bylo vidět, že je milujeme. Snad si to přebrali, jako že jo. Třeba našim klukům se to líbí moc a určitě se nad tím zamysleli. Můj pořad chodí na fotbal, ale až to uvidí, tak bude určitě na každém představení.

Jak jste přišly na propojení přítomnosti s pověstí? (otázka na režii)

Holky chtěly dělat něco, co bude jejich téma – to je ta láska, ty vztahy, ti chlapci.

Ze začátku jsme řešily formu, chtěly jsme poukázat na ženské osobnosti, a tak se to vytvořilo.

Prvotně jsme měly naše monology, témata. Daly jsme to do příběhu, kde se nám ženský boj hodil.

Odkud jste a kam směřujete?

Každá kráčíme někam jinam, ale vždycky se nakonec vždycky sejdeme.

-paw-

Z DISKUSE

Dojmy, aneb co jen tak vypadlo

dívčí válka, ženy, Vlasty zrada, Sláma, Děvín, párty, chudáci chlapi, hudba

Co diváka oslovilo kladně

Bájná historie byla dobře propojená se současností. Připomínalo to F.R. Čecha... ale holky mě překvapovaly nápady - postavit do kontrastu Barbie a věstonickou Venuši! Pro mě to dopadlo dobře, protože se tam implementoval mužský spasitel, neposkvrněné početí. Pro mě to nemělo uzavřený konec. Pro mě to bylo uzavřený - absurdita války. Jsem přesvědčený, že konec byl otevřený záměrně, aby se ani jedno pohlaví nenaštvalo. Na závěr jsem měla pocit, že každá žena je bohyň. Divák na jevišti - odvaha, protože nikdy nevíte, co vám divák na jevišti udělá. Pro mě to bylo zklamání - říkal jsem si, že když se našel trouba, co šel udělat Ctirada, tak že mu to osladí za to, že nečte....Mě se to naopak promítlo v tom, že ho naprosto zmanipulovaly - horší než být zkopaný....

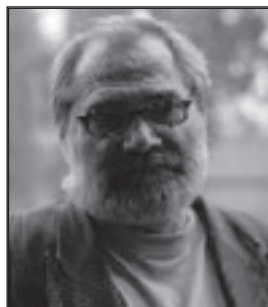
Nad čím se divák zarazil a řekl

Ze začátku jsem to nepobrala, bylo to pro mě strašné klišé - proti mužům...pak se to zlepšilo.....nefungovalo mi to. Do toho řádu žen nezapadala postava Olgy. I Madonna a Barbie... mám v tom trošku zmatek, ty dvě mi přijdou jako podobné symboly.

CO VY NA TO?

Eva Brhelová: Obrazy z možných počátků vzniku ženského hnutí, využívající ironie, parodie, travestie... Asi ale nejde jen o vtip a nadhled nad tím, jaké ty ženské vlastně jsou a jak se samy vnímají. Od monologu Čechovovy Olgy najednou hra nabírá na závažnosti, ovšem bez patosu či vydírání. (Jediným sporným momentem pro mne bylo zneužití mužského diváka - jakoby za to ten jeden mohl...) Ve hře se využívají klišé, kritizovány i obdivovány jsou všemožné typy žen. Idealizovaný obraz lepé a pracovitě Slovanky se postupně rozvrstvěje do mozaiky složené z odkazů na konkrétní postavy a osobnosti. Závěrečná rekapitulace postav a jmen podporuje historicko-informační charakter mozaiky a taky zdůrazňuje osobní postoj, výpověď akterek - kdysi dávno se ženy rozhodly bojovat, a od té doby ten boj trvá.

Radvan Pácl: Hra místy odvážná, místy nesmělá. Chuť si přes sebe zablblnout je zábavná.

Jana Dolejšová: Žena je v permanentním boji, ať už bojuje nebo se bojí. Každá je jiná, svá a troufalá. A přece se tam jeden chlap dostal. Pronikl do ženy a já se mohla těšit představami, co se dělo dál. Pozn.: Hlídejte si svoji Barbie.

Jana Machalíková: Výborná Staročeská specialita mi lépe chutnala v Prostějově, tady jí chyběla šťáva.

Lukáš Horáček: Trochu jsem se bál, na začátku. Ale pak se začalo střetávat a potkávat vysoké s nízkým, staré s novým, vážné s komickým. A těm ženským bylo mezi sebou a s námi tak dobře!

Pes: „All I need is love. You got it.“

Nahlédnutí do semináře Beze slov

V sále je úplné ticho a soustředění husté, že by se dalo krájet. Všechny ruce ohmatávají neviditelnou zeď. Pak se přidá pomocný zvuk a zeď se stává tak skutečnou, až se člověk lekne, když skrz ní někdo projde.

Vedoucí semináře je Michal Hecht, profesionální mim, hraje v divadle Image a učí leckde. Nejvíce příznivců má ve Finsku. V létě ho čeká projekt TIP, což bude takový rozšířený a velmi intenzivní seminář na Jiráskově Hronově, kde se mu sejdou lidi z velkého počtu zemí. Zatím má potvrzené uchazeče z Finska, Belgie, Holanska, Anglie, Rakouska, Slovinska a České republiky. Mělo by to navázat na zaniklou tradici mezinárodní spolupráce. "Uvidíme, co spolu dokážeme, snad s tím i někam vyjedem".

Tady na Mladé ale není tolik času "Ani se nestihneme pořádně rozcvičit." Seminář je vedený od úplných začátků a první den byl věnovaný hlavně rukám.

Poctivé rozhýbání prstů, vlny celou rukou a už se přešlo na zeď, kterou musí umět každý mim.

Detailní práce s imaginární rekvizitou je to nejdůležitější, co se člověk v pantomimě naučí. Divák si totiž všímá detailů a hned pozná, jestli jste opravdu zvedli půllitr ze stolu, nebo jste rukou promáchli desku skrz. Imaginace tedy rozhodně nechyběla a tak jsem mohla vidět neviditelné tenisáky, krabičky zápalek, stařecké hole i elegantní gondoly.

Aby si navzájem zapamatovali jména, měli se představit - jak jinak - pantomimicky. Jen krůček byl od lišky k Elišce nebo od Iránu k Ireně. Viděli jsme Matku Terezu, hloupého Honzu, Julii (s Romeem), Adama (s Evou) a skvělou Agátu Hanychovou nebo Jana Železného.

T.R.S.

A co k tomu říkají účastníci?

Martina: "Pantomimu jsem ještě nedělala. Objíždíme teď přehlídky a máme ve Strašecí i svoji přehlídku. Máme taky zajímavé dílny, měli jsme pohybové i výtvarné, kdy jsme měli třeba vyjádřit obraz pohybem."

Julie: "Já jsem přemýšlela nad více semináři, všechny mi připadaly atraktivní, ale chtělo by to zkusit něco nového, o čem ještě nic nevím."

Tomáš: "Vybral jsem si pantomimu, protože si myslím, že mě může nejvíc bavit. V představení ji sice nepoužíváme, ale v dramatickém kroužku ano. Hodně malých divadélek hrajeme pantomimicky, připadá mi to jednodušší, než do toho tahat řeč. Takže jsem se chtěl zdokonalit".

Čerstvopočin (první stopy tvořivé žurnalistické dílny)

Účastnice dílny si ve čtvrtek vyzkoušely automatický text, psaný několi-krát během osamělého putování městem, nebo zaznamenávaly své vje-my jednoho konkrétního místa. Tento materiál po diskusích s ostatními přetvářely do textových miniatur, fotografií, črt.

Klára Jírovská

Prostě tak

Klára nevěděla co dělat. Pouze věděla, že nechce být doma. Oblékla se a vydala se do ulic. Foukal vítr, který si pohrával s jejimi vlasy a vháněl je do obličej. Vítr byl studený, jako by kousal. Kolem projelo auto s ohlušujícím rachotem. Ale ona se tím nezabývala. Byla o samotě, sama jen se svojí hlavou. Nechala své myšlenky, ať se toulají. A ony se toulaly. Zatoulaly se k přehlídce ve městě, k dílnám a ostatním lidem. Vnímala město kolem sebe, ale zabývala se vlastními pocity. Až došla k závěru, že je naprosto spokojená.

Irena Carkovová

Konzum u Legionáře

Za ozvěn ptačího zpěvu si pročítám jména na pomníku, který zdobí mocná socha. Křičí: „Teď nebo nikdy!“ V ruchu a prachu ulice zaniká vůně kaštanů i význam slov. Okolí hýří umělými květinami a všemožnými barvami, jež vyvolávají klid a spokojenost.

Sabina Netrvalová

Medúza

Na lavičce sedí dívka. Vítr jí cuchá vlasy, aniž by ji to nějak významně obtěžovalo. Svého okolí si nevšímá, její jedinou snahou je utřídit si myšlenky, zběsile se honící hlavou. Stále je nemůže plně uchopit, vždy jí jakoby vyklouznou. Jediné, na co je schopna se soustředit, je ten ledový víchr. Uvědomuje si, že jí je vlastně zima. Vítr už jí není tak lhostejný. Stahuje si vlasy do culíku a odchází.

Veronika Suchomelová

Zavírám oči...

Krásný svět. Vidím slunce, slyším ptáky, cítím vzduch. Přede mnou stromy, v dáli hučí vodopád. Nikde nikdo. Všude jen to, co mám ráda. Kašna, lavičky, zvířata. Dokonce i psi, které tolik miluji. A můj dům. Je plný štěňat. Doslova jimi přetéká. Jsou tu snad všechny druhy. Labradoři, kokršpanělé i japonský kaiči. Před mým domem stojí černý vraník a na něm sedí sympatickej kluk. Přesně ten, kterýho jsem potkala dneska na náměstí. Kde se tu jen vzal? Odešli jsme na louku mimo můj domov. Stojím s ním uprostřed zelené mýtiny a kolem nás je jen dupot divokých koní. Vypadalo to jako v jednom americkém filmu, co jsem si v sobotu pustila. Nechápu. Ať je to cokoli, jsem tu šťastná. Ten chlapík je můj muž. Dokážete si to vůbec představit? Vypadá jako bůh, hodný je jako anděl. Náhdera, sen. Jsem těhotná. Raně opouštíme a odjíždíme spolu k mým rodičům. Ale nevím kam? Tohle není náš byt ani zahrada! Proč naši bydlí na náměstí? Proč má táta rovnátka? Bože, máma je těhotná! Než se z toho stáhám vzpa-matovat, nebe se zatahuje. Krásný den nahradí tmavé mraky a déšť. Bouřka, prchající zloděj a za ním policie. Slyším zvuky dalších sirén. Kolem projíždí zběsile sanitka, hasiči i vrtulníky. Jsem vyděšená, chci strašně moc řvát, ale nemůžu. Všude vidím jen zmatek a spoustu lidí. Začíná tu být nedýchatelně, dusím se, konečně křičím. Otvírám prud-ce oči.

Lenka Benešová

Je nás tady 7 miliard

Všichni se paří na diskuzi, ale já si tady sedím. Ten pán co jde kolem mě vypadá divně. Proč si ten mobil tak prohlí-ží? A co ta ženská?!! Ježiši, proč si bere takový jehlový podpatky, když se na nich sotva udrží? Co se těm lidem asi honí hlavou? Je nás tady 7 miliard lidí, ale v podstatě každý člověk si žije svým životem. Svým světem.

Jasně jsem viděla, jak se číšník snažil zapůsobit na nějakou holku. Říkal něco rádoby vtipného a ona se smála. Ve skutečnosti si však na 99 procent myslela: Co to tady zkoušíš, ty debile? To si jako myslíš, že na svůj sestřih bych už dávno nechytla nějakého kluka?

Marie Vařeková

Končím

Bar
Hluk
Nekonečný stres
Už dost
Za sebou myšlenky
Nad sebou kouř
Před sebou pivo
A v sobě
Nic
7358 bublinek

HURÁ! VŠE ÚSTÍ DO ÚSTÍ

Tak jsme tady! Tak jsme tady v Ústí... všechny cesty vedou do Ústí... všichni včera směřovali do Ústí... Tedy alespoň účastníci celostátní přehlídky Mladá scéna 2009. Jaké to je poprvé? Jaké to bude poprvé v Ústí? Uvidíme. Všechno teprve vyústí. Necháme se překvapit. Zatím víme, že je nám dobře, že je o nás postaráno, že vše funguje, že máme kde psát, spát, jíst, pít a hrát. Potkali jsme se dokonce se starostou Ústí Richardem Peškem a místostarostou Lubošem Bäuchelem a ředitelem gymnázia Miloslavem Chvátillem. Z Ministerstva kultury dorazila Ivana Vozková, všem za zájem o studentské divadlo děkujeme! Děkujem. Tři představení máme za sebou a tři dny před sebou. Probíhají semináře a pomalu a jistě se přibližuje japonský tanečník butó Ken Mai... Dnešní večerní diskuse se nesmí moc rozvášnit, protože se kolem čtvrt na deset všichni z Modrého salonku přemístíme na Malou scénu na Lotos.

S láskou váš ústecký lotosový květ.

LEKTORSKÝ SBOR

Veronika Rodriguezová

Roman Černík

Dominika Špalková

Jiřina Lhotská

Tomáš Žižka

PROGRAM

Dnes

5. června

9:00 – 12:00

Semináře

(gymnázium)

10:00

Tragaču, Tragaču

při ZUŠ VI. Ambrose Prostějov

– Ženské...

(Malá scéna)

14:00

Atraktor ZUŠ Liberec

– Holky Elky

(Malá scéna)

15:30

Na poslední chvíli Ostrov

– Nikdo nemůže ven

(Roškotovo divadlo)

17:00

UNISEX Uničov – Maso

(Malá scéna)

19:30

Diskuse

21:30

Inspirativní představení

– Ken Mai, japonský tanečník butó

(Malá scéna)

Zítra

6. června

9:00 – 12:00

Semináře

(gymnázium)

13:30

DS SNOOP Opatovice nad Labem

– Rodinné příběhy

(Roškotovo divadlo)

14:45

DS Emanuela Krumpáče Rosice

– Dvě sestry

(Malá scéna)

15:50

HRKBRK Rožnov – Moci nemoci

(Malá scéna)

16:30

Veselé zrcadlo Ústí nad Orlicí – Rebelové

(Roškotovo divadlo)

17:55

Někdo Jaroměř – Ve dvě na hruškách II.

(Malá scéna)

19:30

Diskuse

21:30

Filmový večer

Hlasujte pro jeden ze tří filmů:

Requiem pro sen

Lásky jedné plavovlásky

Mluv s ní

Zpravodaj celostátní přehlídky studentských divadelních souborů Mladá na malý vydává: OS Mladá Scéna.
Vedoucí vydání: JAS. Redakce: Tereza a Pavel Skálovi, Simona Bezoušková. Foto: Skálovi, Alena Crhová, JAS.
Uzávěrka čísla ve 03:56.